

A sárkány

Igazán számíthatott volna rá, mégis megdöbbsent, mikor közölték vele. Ha korábban a saját elbocsátására gondolt, úgy képzelte, hogy valamiféle természetfeletti jelei is lesznek. Például egy szokatlanul esős hétfő, esetleg villámlik is, kidől néhány villanyoszlop, vagy kisiklik a villamos. Vagy egy tikkadt nyári napon történik majd, amikor a Blaháról a Keleti csak messzi délibáb, és a nagy meleg miatt vizes palackokat osztogat az önkormányzat. Hartay Dezső elbocsátása helyett pontosan olyan átlagos volt, ahogy a legtöbb idősebb szakembert nyugdíjazni szokták, leszámítva azt a tényt, hogy Dezső nem volt még nyugdíjas korban. Egy jelentéktelen őszi napon történt, nem volt sem hideg, sem meleg, a szél is alig lengedezett.

Mikor hétfő reggel megérkezett, egy cetli várta az asztalán, rajta vastag filccel a felhívás: „Kiss Dominik visszahívást kér!”. Az osztályvezető hívatta. Meglepődött, hiszen hónapok óta alig beszélt a főnökével, hirtelen nem is tudta mire vélni az újszerű érdeklődést. Néhány perc múlva Dezső félszegen kopogtatott a főnök ajtaján, jó előre megtervezve a koppintások számát és erősségét, hogy határozottnak is tűnjön, de rámenős se legyen.

A beszélgetés rövid volt és célratörő. Dezső úgy tűnik, elvesztette az érdeklődését, demotiválttá vált, munkáját nem érzi egészen magáénak, pedig az minden dinamikus növekvő vállalatnál elvárás volna. Az osztályvezető leszögezte, hogy a cégnél immár egy egészen más típusú vállalati kultúrát szeretnének meghonosítani, melyhez mindenkinek, és pedig kivétel nélkül, alkalmazkodnia kell. Gondok vannak továbbá azzal is - folytatta enyhe szigorral az osztályvezető -, hogy úgy tűnik, Dezső nem szeret csapatban dolgozni, a közösséget nem tiszteli, életéből nem veszi ki a részét, és egyáltalán, mintha elvesztette volna lojalitását a cég felé. Jól érzem? - kérdezte a főnök. Nem értem a kérdést - válaszolta Dezső magába zuhanva. Ennek már sajnos nincs jelentősége - mondta részvétlenül az osztályvezető. Sután megveregette Dezső vállát, és ahogy azt a *Hogyan légy oroszlán* című üzleti-motivációs szakkönyvben olvasta, erősen megszorította a kezét, mélyen a szemébe nézett, és további jó munkát, új kihívásokat kívánt neki. Elkészöntek egymástól. Dezső gyorsan összepakolt. Néhány kartondobozba belefért a huszonkét év, amit a cégnél töltött. Egy-két jegyzetfüzet, három kaktusz az otthonosságérzet miatt, mindenféle elhasznált kábelek és huzalok, egy csomó hivatalos irat és néhány CD, tele Demjén-számokkal.

Voltak jelek, gondolt vissza az idáig vezető bonyolult eseményláncolatra, mikor kilépett az épületből. A csapatépítő után is érezte már. Miután csapata - a Fekete sárkányok - szoros versenyben végül megnyerte a zsákban futást, a csapattagok a kereskedelmi igazgató nevét skandálták. „Hortobágyi, Hortobágyi!”. Dezső feszengett, zavartan nevetett az abszurd helyzeten. Egy hozzá hasonlóan régi kollégával próbált összenézni, lopva, ahogyan az öreg bennfentesek szoktak, de amikor oldalvást rásandított, látta, hogy ő is teli torokból élteti Hortobágyit. Ez de hülye, ez a Feri, gondolta vidáman Dezső, magában elegánsan-lemondón legyintve.

A vetélkedő után a portás Imrével ment el meginni egy sört, olyan meleg volt, jól esett neki. Így nem tudott részt venni a kézfogós-gabalyodós játékon sem, pedig rajta kívül az egész részleg ott volt.

- Igyunk még egyet? - kérdezte a portás Imre, és megtörölte gyöngyöző homlokát.

- Igyunk! Olyan meleg van most - mondta Dezső belenyugodva, és vágyakozva nézte a fiatal marketinges lányokat, ahogy az ugrókötelezés közben megfeszült rajtuk a szűk short, vagy „ját-szósruha”, ahogy a program-felhívásban állt. Dezső igen megszerette a ját-szósruhát. Később a cég történetéről szóló kvízben sem jeleskedett, csak a széksor szélén ült némán. Néha próbált beleszólni, közbevetni valami ironikus megjegyzést, amolyan öregesen szellemes mondatot, de senki nem nevetett rajta. Igaz, nem is figyeltek rá. A fiatalok gyorsak voltak, egymás szavába vágva hadarták a korábbi vezérigazgatók nevét. Végül a Fekete sárkányok csapata nyerte meg a kvízt, amelynek Dezső is tagja volt. Dezső az ünnepi pezsgőzésen is ímmel-ámmal vett részt,

titkon érezte, hogy nincs neki része a győzelemben, és ezt a többiek is így gondolták, ha egyáltalán gondoltak róla valamit. A nyertes csapat jutalma egy paintball-délután volt a második helyezett ellen, ahol végre valódi harci keretek között mérkőzhettek meg egymással, kiengedve a stresszes hétköznapiok gőzét. Mintha nem lett volna elég, gondolta fáradtan Dezső.

Ahogy elbocsátásának szerteágazó okozatiságára visszagondolt, úgy érezte, mindebben a jutalom paintball is közrejátszhatott. Dezsőnek és csapatának a jogi osztály ellen kellett küzdenie. A fiatalok közül egy nagyhangú fiú odahívott mindenkit, beálltak egy körbe. „Karvalyfej”alakzat – mondta izgatottan. „Szétszórta támadunk, fedezzük egymást!” Kinevezte magát kapitánynak. Dezsőnek a hátsó osztagban jutott hely, ott tudja fedezni a többieket. „Éberség, srácok!” – szolt még oda izgatottan a fiatal menedzser. „Nem támadhatnak hátulról!” Dezső, persze, volt katona is, ez a kis paintball gyerekjáték lesz. Mi ez a dombiratosi hadgyakorlatokhoz képest!

Végül elsőként esett ki. Három perc alatt arcon lőtték egy festéklövedékkel. Nem fájt, volt rajta védőszemüveg. Barátságosan ránevetett a támadójára, de az észre sem vette, csak gyorsan visszahárított a bozótba, és egy Dezsőhöz hasonlóan könnyű prédát keresett, hogy elcsattinthatson egy festékgolyót a fején. Végül ismét a Fekete sárkányok nyertek. Mikor pezsgőztek a büfében, egy lány meg is jegyezte, hogy ennyi siker után a cégnél mindenki tudja majd, kik is ők. „Ott jönnek sárkányok” imitálta a lány izgatottan a munkatársak jövőbeli elragadtatottságát. Dezső ezt már nem akarta elképzelni, fáradt is volt az egész napos rohangálástól, beült hát az autóba, és hazament.

Másnap délben a kintinban ültek a kollégákkal. Dezső kedvetlenül elpanaszolta a csapatépítő élményeket, és hogy a karácsonyi jutalomból is kimaradt, ráadásul az osztályvezető mintha nem is venne tudomást róla, még akkor sem néz rá, ha éppen neki szánja a mondandóját. Ez igaz volt, Dezsőt úgy kezelték, akár egy molyrágta ruhadarabot, vagy mint a rég elhunyt apa kedvenc sövényvágó ollóját, amit valamiért – talán kíméletből, vagy a hozzáfűződő emlékek miatt, nem akartak kidobni.

– Dezső! Látszódnod kell! – mondta a kolléga tele szájjal, a hosszas tanakodás után kiválasztott rántott sajton nyámmogva. – Látszani kell a vezetőség felé – rizst kotort a villájára.

– Látszódni? Ebben a korban? – mondta Dezső, zavartan nevetett, majd villájával beleszúrt a rántott húsba.

– A tanulás élethosszig tart, itt nincs megállás – idézte barátja a cégfilozófia *Mérföldkövek* című fejezetét. – Talán, ha kicsit proaktívabb lennél, jobban látszanál!

Dezső azonban nem látszódot, és minden jóindulata, proaktivitása ellenére végül megváltak tőle. Elbocsátása napján, lassan bandukolt hazafelé. Nem volt még délután egy óra sem, betért hát egy kocsmába a Rákóczi úton. Sört ivott. Tudta, hogy haza kellene mennie, de olyan jól esett neki, ivott hát még egyet. És még egyet. Mikor a foglalkozásukra terelődött a szó, Dezső elmerengett kissé. Ki is ő? Nemrég rögtön rávágta volna, hogy egy multinacionális cégnél informatikus, sőt rendszerfejlesztő. Most elintézte annyival, hogy számítógépekkel foglalkozik. Nem szívesen nyitott volna azzal, hogy tulajdonképpen kirúgták, habár ez talán kölcsönzött volna neki némi tiszteletet. De nem, a pult mögötti megfakult Unicum-plakáton mélézva eldöntötte, hogy ő nem kér az effajta tiszteletből, ahogy azt az embert tisztelik, aki félig megfulladt már, de a felszínen lebeg még.

– Csillagpontos technika – mondta Dezső egy órával később, de már alig tudott beszélni. – Én vezettem be! Nekem köszönhetik. Nektek fogalmatok sincs, hogy mi a lófasz az a csillagpontos technika – dörögte elhalóan.

– Nincs, Dezső. Igazad van, tényleg nincs. De most már indulj haza – szolt megértően a pultos, és atyaián kitessékelte az utcára, hisz záróra volt már, és egyébként is túl késő a csillagpontos technikához.

Dezső ólomléptekkel dülöngélt haza az Astoriánál. Szánalmas kabátja suhogva csapdosta a hátát, ahogy a hajnali szélben várt az éjszakai buszra. Hazatérve bezuhant felesége mellé az ágyba, és akadó nyelvel, de a körülményekhez mérten pontosan mesélte elmi történet vele. Kata megértő volt.

– Neked múltad van, Dezső – mondta neki. – Szakmai múltad.

– Ez igaz, gondolta Dezső. Nélküle az egész cég a kőkorszakban ragadt volna. Mégis ki volt az, aki

bevezette a kétkomponensű ügyiratkezelési rendszert? Ő volt az, Hartay Dezső, és ezen mit sem változtat, hogy nem látszódott eléggé a vezetőség felé.

- Megoldunk mindent – biztatta a felesége. – Ha más nem, majd perelünk.
- Perelünk, igen. Az jó lesz – rebegette aléltan Dezső, azzal álomba merült.

*

Dezső új állás után nézett, több interjúra is elment. Bejelentkezett az álláskeresők közé. „Több évtizedes tapasztalattal rendelkező, megbízható, jó humorú, ötvenes informatikus keres jól fizető állást” – írta a hirdetésben. Külön kiemelte, hogy az állásnak jól fizetőnek kell lennie, arra számított, hogy az esetleges munkáltatók majd értékelné fogják ezt az apró csibésztséget, ironikus lázadást, ahogy Dezső állt a világhoz, aki hatvanhoz közelítve, férfias rezignáltsággal, ám egyenes gerinccel inkább pénzt szeretne, semmint újabb szakmai kihívásokat.

Az interjúkon azonban rendre felsült, ott mintha senkit sem érdekelt volna finom humora vagy szakmai felkészültsége. A beszélgetések egészen másként zajlottak, mint ahogyan azt elképzelte és előre modellezte magában a cégek folyosóin ülve.

- Meséljen a gyengeségeiről! – így indított egy alkalommal a harmincas HR-asszisztens.
- Gyengeség? Az én szótáramban olyan nem szerepel – mondta Dezső, és fanyarul elmosolyodott.
- Értem – válaszolt halkán a nő. Alig leplezett megvetéssel nézett Dezsőre, és felfirkantott valamit a jegyzetfüzetébe. Dezső lopva próbálta kibetűzni a fejjel lefelé írt szöveget. Talán motiválatlanság? Vagy melankólia? Ki tudja.
- Mondja el, melyik volt az utolsó olyan eset, amikor egy kollégája a segítségét kérte, de maga nem tudta megoldani a feladatot?
- A paintball pályán. Rosszul fedeztem. Hortobágyit meglőtték. Most halott – mondta Dezső az esélytelenek nyugalmával.

Egy másik alkalommal éles helyzetben tették próbára. Ahogy a folyosón várt, egy fiatal, kövérkés fiú megszólította. A vállalati rendszergazda. A fiú esetlenül nyújtotta felé a kezét, látszott, hogy nem gyakorlott társasági ember. Dezső jó erősen megszorította, bal kezével pedig barátián hátba veregette a fiút. Nem árt neki a biztatás, gondolta, olyan kis esetlen szegény. Egy rövid beszélgetés után kiderült, ő lesz Dezső főnöke.

- Akkor megnézünk egy rutinfeladatot – köszörülte meg a torkát a fiú, immár a számítógép előtt ülve. – Blokkolja az iratkezelő rendszert. Ez napi szinten előfordul nálunk, a pénzügyesektől jön ez is. Az öregasszony összevissza nyomkod mindent, letölt, regisztrál, rendel, jószóltat magának. Mindennapi eset. Sima JavaScript, nem egy nagy történet, de néha nehezen adja magát – mondta enerváltan a fiú. Nehezen lélegzett, szeme csak résnnyire nyitva, Dezsőnek az volt a benyomása, nem kezdő a vírusirtásban.

Dezső az asztalhoz lépett. Még mindig két ujjal gépelt, sosem tudta elsajátítani a különböző billentyűkombinációkat. Hiába, egyszerűen nem jegyzi meg őket. A lassabb, de ésszerűbb utat választja tehát, a jobb egérrel adja ki az egyértelmű utasításokat. Kattintgat néhányat, variációkat próbálgat, ráncolja a homlokát. A gép minden próbálkozás után, azt a tompa pittyenést hallatja, melyet a legjobban gyűlölt ebben a szakmában. A hatodik kísérlet után a monitoron váratlanul a következő felirat jelenik meg: FATAL ERROR. Dezső feszengve nézett körbe, hátha a fiú figyelmét mindez elkerülte.

- Na, vajon mi lehet a hiba? – kérdezte a fiú fáradt leereszkedéssel, egyértelműsítve, hogy végig figyelt.
- Tűzfal? Vagy ez valami újabb verzió? – izzadt a monitor fölött Dezső. – Nem tudom, mi lehet, erre általában reagál – tette még hozzá halkán.

A fiú a géphez lépett, és először egy négyujjas parancsot adott ki, majd két háromujjasat, végül egy határozott enterrel eltüntette a hibáüzenetet. Olyan hirtelen gyorsasággal történt mindez, Dezső jóformán a mozdulatot is alig látta.

- Dragon hetes kártevő. Nem éppen ritka – vetette oda megvetően. – Azt hittem, ismeri.

- Nem. Ezt ebben a formában nem – hümmögött Dezső, azzal elköszönt a fiútól. Máskor a képességeiről kérdezték.
- Kérem, mondja meg, milyen tulajdonságokkal rendelkezik egy jó rendszergazda!
- Pontosság, megbízhatóság. És humor.
- Humor? Miért kéne egy rendszergazdának humorosnak lennie?
- A szoftverfrissítések miatt – válaszolt Dezső talányosan.
- A kérdező kissé megrökönyödve bólintott:
- A Facebookon nem így néz ki –vetette még közbe.
- Nincs Facebookom – mosolygott atyaián Dezső.
- Akkor nem – összezavarodott. – Akkor egy másik Hartay Dezsőt láttam. Mindegy. Önre melyik szín jellemző leginkább?
- A sárga. Egyértelműen a sárga – mondta Dezső, aki korábban már utánaézett a helyes válasznak.
- Aha – sóhajtott bölcsen. – Akkor annyit mondjon még meg, hogy melyik állathoz hasonlítaná önmagát?
- Dezső elgondolkodott, erre egyáltalán nem tudta a választ. Felrémlt benne a sárkány, hisz ehhez hasonlították legutóbb, igaz nem kifejezetten őt, hanem a céges kupa nyertes csapatát, aminek azért mégiscsak tagja volt.
- Sárkány talán. Igen, azt hiszem sárkány.
- Sárkány – ráncolta homlokát a nő. – Ne vicceljen uram, azok nem léteznek. Ráadásul a sárkány eléggé divatjamúlt.
- És zabolátlan, kedves Anett – kacsintott Dezső, aki időközben felfedezte a nő belépőkártyáját az asztalon. – Főként zabolátlanok. Jó velük vigyázni.
- Ez volt az utolsó állásinterjúja. Meg sem várta a biztonsági őroket, egyszerűen felállt, és még mielőtt elmérgesedett volna a helyzet, kilépett a cég irodaházából.

*

Dezső a következő időszakot az otthonának szentelte. Most, hogy huzamosabb időt töltött otthon, észrevette milyen elhanyagolt ez a lakás valójában. A polcok tetején áll a por, az összes ajtófélfáról lepattogzott a festék, a parketta tiszta karcolás. Lehet így élni egyáltalán? - tette fel a kérdést magának, mikor egy nagyobb porfelhő szállt fel a polcra, ahogy leemelte kedvenc haditechnikai szakkönyvét. Nagy buzgalommal kezdte hát rendbehozni a lakást. Sok dolga volt. Csiszolt, festett, kalapált, megmetszette a növényeket. A csengőt rendbe hozta, így már nem szakaszosan szólt, mint tíz éve mindig. Pontosan kiszámolta a lakás energiafogyasztását, az adatokat egy Excel táblába vezette fel. Mikor a hónap végén a villanyszámla száztíz forinttal drágább lett a vártnál, megcsóválta fejét, és az ügyfélszolgálatot hívta. Biztos elszámoltak valamit.

A felújítás teljes körű volt. Egy délelőtt még a perzsaszőnyegen is végigment a vasalóval. Így már legalább rá lehet lépni, gondolta elégedetten. Az erkélyen a kövirózsákat egyenként megtisztogatta. Volt olyan levél, amin csak úgy állt a por. A kis szőroket egyenként letépkedte, aztán a biztonság kedvéért egy körömrészelővel is végigment rajtuk. Mikor az erkélyről visszament alakásba, megtörölte izzadt homlokát, és körbenézett. Nagyjából rendben van, nyugtázta. Itt lehet élni.

A kislának volt egy hörcsöge is, akiről Dezső eddig valahogy nem is vett tudomást. Egyik nap, mikor a hosszú, barna függönyök hullámain rendezgette a nappaliban, megakadt a szeme a ketrecen. Buci ingerszegény környezetben élt, a ketrecben nem volt egyéb, mint néhány kiló faforgács és egy kis mókuserék. A fia ugyan berakott mellé három üveggolyót is, de azoktól Buci inkább megijedt, semmint, hogy szórakoztatták volna. A hang miatt nézett oda, ahogy a hörcsög futott a kerékben. Az apró fémtengely mindig megzörrent egy ponton, ahol a kerék a holtpontra ért. A hörcsög rohant, ahogy csak bírta, a kerék pedig forgott körbe-körbe.

Dezső kísérleteket eszelt ki. Egy alkalommal a ketrec tetejére tette kislának műanyag madarát, hátha a hörcsögöt egy réti ragadozóra emlékezteti. De nem, az csak zavartalanul futott tovább a

mókuserékben. Máskor a lámpát kapcsolgatta. Felfedezte, hogy ha felkapcsolja, a hörcsög veszettül megindul a mókuserékben, ha viszont lekapcsolja, hirtelen megáll. De legjobban azt szerette, mikor félig kapcsolta le. Ilyenkor a kapcsoló sercegő hangot hallatott, a lámpa pedig pislákol, mintha egy őrült morézna. Ilyenkor a hörcsög inkább visszavonult a kisházba, amit Dezső kegyelemből készített neki az otthon talált kartonlapokból. A kapcsolgatást naponta többször is elismételte, de csak néhány-szor sikerült eltalálnia a pislákolós középállapotot. Így kapcsolgatta, billegette a kapcsolót, dolgoztatta az egyenáramot. Le-föl, föl-le.

Dezső az akváriumot is megszerette.

– Nem is gondolnád – mondta Katának - mennyi életkedv van ezekben a halakban. Csak guppik, persze, de ide-oda úszkálnak egész nap. Faltól falig. Sose fáradnak el, igazán azt sem tudom, hogyan alszanak – merengett el a mondat vége felé.

Végül persze, kiderítette. Mikor megtudta, hogy tulajdonképpen nem is alszanak igazán, inkább nyitott szemmel pihennek, onnantól kezdve még nagyobb tisztelettel nézett rájuk.

Kata ekkortájt kérdezett rá először, hogy áll a munkakereséssel. Rekreációs szabadság, mondta Dezső, és az akvaristák kézikönyvébe temetkezett.

Hurkapálcákat és szigetelőszalagot keresett legújabb állatkísérletéhez. Ekkor jött rá, hogy milyen rosszul felszerelt a lakás, alapvető háztartási cikkek hiányoznak. Később az iparcikkboltban vásárolt hetvenhárom guriga szigetelőszalagot, és négy doboz hurkapálcát.

– Több nincs? – kérdezte.

– Talán jövő hónapban – nyugtatta az eladót.

Beszerezett még három mérleget – ki tudja, valamikor majd egyszerre lesz szükség rájuk -, négy gyertyatartót, mécseseket és tizenkét darab porszívózsákot.

– Ha ebből érkezik még, feltétlenül szóljon – figyelmeztette az eladót.

Hazafelé több karton cigarettát is vásárolt. A kartonokat mind kibontotta, a dobozokat egyenként kiszedte, és piramisokat épített belőlük a spájk polcaira. Úgy hitte, egy piramisnak éppen olyan távolságra kell lennie bal oldali szomszédjától, mint a jobb oldalitól.

A millimétereket vonalzóval mérte ki. Felesége csodálkozva látta, amint a férje éppen néhány PallMall dobozt rendezget.

– Nahát! Rászoktál a dohányzásra? Fogalmam sem volt.

– Én nem dohányzom – válaszolt Dezső megvető értetlenséggel. Sajnálkozva Katára nézett, aki inkább lemondott a rejtély megfejtéséről.

Egy napon, mikor éppen visszaért a bevásárlásból, arra lett figyelmes, hogy a fia a legóival játszik a szőnyegen. Kedve támadt leülni mellé, és mutatni néhány dolgot a fiúnak, pedig máskor sosem tette. Egyébként unalmasnak, érdektelennek találta a gyereket, aki elmúlt már öt éves, de még mindig nem mutatott semmi rendkívülit, semmi olyat, ami, ha csak kicsit is, de önmagára emlékeztette volna. Most is egy sátozott kockaházat igyekezett összerakni nagy műgonddal, hűen követve a mellékelt leírást.

– Figyelj csak! Sárkány – mondta Dezső, és egy hosszabb sort rátett egy piros kocka sarkára, ez lett a sárkány farka, két rövidebbet pedig a másik sarkára rakott, ebből lettek a sárkány fülei. Megmutatta a művet a fiának, de ő csak értetlenül nézte.

– Mindjárt meglátod – mondta izgatottan Dezső. Egészen belemelegedett a játékba.

Újabb kockákat keresett. Hol hozzátett, hol elvett a sárkányból. Az egyes fázisoknál egészen közel maga elé tartotta, és hunyorítva, nyelvét kidugva minden szögből megnézte. Egy óra telhetett el, míg késznek ítélte a művet. Izgatottan odaintette a fiát, aki már régen letelepedett a tévé elé, rá sem hederítve az apjára. Most, mikor visszaült a szőnyegre, mégis elámult.

– Fel tudná égetni ezt a házat?

– Fel hát! Simán fel tudná égetni – válaszolta Dezső, mellét enyhén kidüllesztette, és büszkén nézett a fiára. – Ha akarná.

Dezső e délutántól kezdve a legó rabja lett. Az összes darabot kartondobozokba szedte össze, és az előszobából nyíló kisházba vitte. A fiú tiltakozott egy darabig, de halovány ellenvetéseit Dezső atyai szigorral kezelte. Játsszon mással, tele van a szoba játékkal.

Egyik reggel Kata izgatottan dörömbölt a kisszoba ajtaján. Dezső egy ideje kulcsra zárta, így most kellenlül nyúlt a farmerjére kötött kulcsosomóért.

– Rendszerfejlesztőt keresnek, Dezső! Rendes rendszerfejlesztőt – mondta a felesége izgatottan.

– Rendszerfejlesztőt – tette meg Dezső is a megállapítást.

– Jelentkezel?

– Persze – mondta Dezső bénító közönnyel.

– Kiraktam neked az újságot, ott van a konyhaasztalon. Külön bejelöltem az álláshirdetést.

Dezső réveteg tekintettel körülnézett a szobában, majd egy ponton, az asztal közepe táján megállapodott, azt bámulta.

– Mondd, téged melyik szín jellemezne leginkább?

– Szín? Nem is tudom. Talán a kék.

– Hm – bólintott lemondóan Dezső, és visszaült a legókhöz. – Ha kimész, majd csukd be az ajtót. Kicsit hangosak vagytok – mondta. – Alig hallom magam.

Elszigetelte magát, volt, hogy egy teljes hétig nem is látták, felesége azt sem tudta, éppen mikor van ébren és mikor alszik. A kisszobában nem zavarhatták, máshol meg szinte sosem mutatkozott. Néha leült ugyan vacsorázni velük, de ilyenkor alig szólt. Ha kérdezték, nem felelt, ha mégis, nem értették talányos mondatait. Volt, hogy Kata belekezdett egy történetbe, Dezső azonban egyszerűen felállt, és kiment a szobából. Egy idő után Kata és a fiú is hozzászóltak a Dezső nélküli élethez. Pihen, mondta gyakran Kata, ha valaki a férje hollétéről kérdezte. És talán így is van, gondolta mindig, mikor elment a kisszoba előtt.

Szinte semmi sem hallatszott ki, csak néhány erősebb szuszogás, mikor Dezső épp levesz valamit a polcról, vagy éppen visszapakol oda.

Kata egy délután boldogan tartott hazafelé. Ismét állást ajánlottak Dezsőnek, egy kollégája rokona éppen informatikust keres, és valamilyen úton-módon sikerült eljuttatni hozzá Dezső önéletrajzát. Megadta neki az otthoni számukat. Bármelyik pillanatban telefonálhat, fel kell készítenie a férjét.

A liftből kilépve Kata izgatottan kereste a lakáskulcsot, hiszen egy ideje Dezső akkor is bezárkózott, ha otthon volt. Mielőtt azonban a kulcsot a zárba helyezte volna, az ajtó egyszerűen kinyílt. A lakásban erős huzat keletkezett, az előszobában egy nejlonzacskó röppent fel hirtelen. Dezső műhelyének ajtaja tárva-nyitva állt, a szobában a legók szerteszét dobálva, minden rendszer nélkül az asztalon, a földön, a sarkokban, de néhány darab még az előszobába is jutott.

A huzat a konyha ajtaját csapkodta, egyébként semmi zaj. Dezső nem felelt, itt biztosan nincs senki, állapította meg Kata rosszat sejtve. Belépett a nappaliba. A huzat itt csapta meg igazán. A nyolckarú csillár felkapcsolva, pedig még bőven világos volt. A nagy, kétszárnyú ablak tárva-nyitva, valaki mindkét függőnyt leszaggatta. Az utcáról kiáltozás hallatszott.

– Ott, az volt az az ablak – hallatszott egy nő hisztérikus hangja.

– Onnan esett ki! Én is láttam! – tette hozzá egy másik izgatottan.

– De hova tűnt? Látja valaki?

Kata remegve az ablakhoz lépett, és lenézett az utcára.

*

Kata és a kisfiú az elmeosztály folyosóján váraoztak. A fiú a füzetébe rajzolgatott, éppen nagyon koncentrált, Kata nem is akarta megzavarni, pedig már arra gondolt, mégis inkább hazaindulnak. Fél órát nem szoktak váraozni, ez ráadásul nem is a csúcsidőszak, alig voltak a folyosón más látogatók. Kata végre megpillantotta a doktor úr alakját, ahogy a folyosón végén közeledik, messziről integetve nekik.

– A látogatás most, sajnos, nem lehetséges. Hartay úrnak pihenésre van szüksége.

– Minden rendben volt? – kérdezi Kata rosszat sejtve.

– Doktor úr, érzékel valami javulást?

– Minden a legnagyobb rendben – kedélyeskedik a doktor, közben jobb kezével elégedetten

csúsztatja be a húszezrest a nadrágzsebbe. – Tegnap ugyan volt némi fennakadás az ebédnél, de nem nagyobb a szokásosnál. Némi nyugtatóval kezeltük a helyzetet. Nem volt veszélyes.

– Megint harapott? – kérdezte lemondóan Kata, bár tudta a választ.

– Egy kicsit – mosolygott a doktor úr. – Köztünk szólva, én örülök, hogy ezúttal nem okádott tüzet, sőt, egyáltalán nem gyújtott fel semmit. Végül is egy sárkánytól ez volna a legkevesebb – hunyorgott kedvesen, derűs szemmel az orvos.

– Igaz – nevette el most magát Kata is, de csak egy pillanatra, hiszen az orvos tényleg szellemes volt. Rögtön utána elszégyellte magát. – Hát, akkor üdvözlöm, doktor úr. És ne felejtsek átadni a csomagot!

– Természetesen. Akkor hát, a viszontlátásra!

Mikor kifelé mentek a fiúval, az váratlanul megszólalt. Egész végig nem szólt semmit. Még mindig, sokadszorra is szokatlan volt számára a kórházi látogatás.

– Anya, hallottad?

– Mit?

– Hát ezt – mutatta a fiú mutatóját feltartva. – Figyeld csak!

A kórház előtti park fáit békésen csavargatta az őszi szél, a távolban épp egy busz ajtaja csukódott, kicsit arrébb egy padon ülve valakik halkán beszélgettek. Semmi szokatlan. Mikor azonban Kata visszanezített a pszichiátria épülete felé, valami mégis megütötte a fülét. Egy pillanatra, de tisztán kivehetően, ő is hallotta a szárnyuhogást.

Tóth Xénia: Leer room